

LBRIS | We know
books

B. B. ALSTON

AMARI

ȘI

FRĂȚII NOPTII

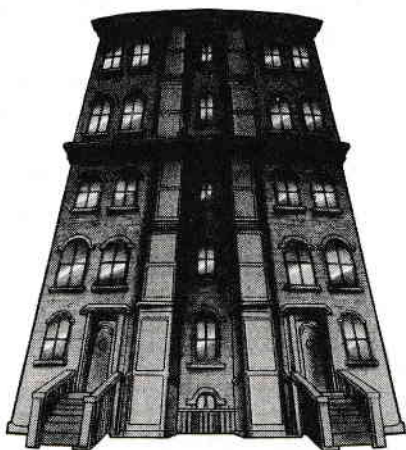

Ilustrații de

GODWIN AKPAN

Traducere din limba engleză și note de DAN DOBOȘ

EPICA

MĂ AFLU ÎN BIROUL DIRECTORULUI. DIN NOU. Dincolo de ușa de sticlă, pe hol, mama lui Emily Grant îi face capul calendar domnului Merritt. Dacă te-ai lua după gesturile ei, ai crede că s-a petrecut ceva mult mai grav decât să îi trag un ghiont Miciei Prințese îngâmfate. Emily s-a luat de mine, nu eu de ea! N-a fost vina mea că și-a pierdut echilibrul și a căzut în fund în fața tuturor.

Emily stă în spatele mamei ei, înconjurată de gașca proprie. Fetele își acoperă gurile și șoptesc, privindu-mă prin sticla ușii de parcă abia ar aștepta să mă prindă singură. Mă sprijin de spătarul scaunului, ca să nu mă mai vadă. *De data asta chiar c-ai făcut-o, Amari.*

Privesc la fotografia unui băiat cu piele cafenie, agățată pe peretele din spatele biroului directorului Merritt, și mă încrunt.

Quinton arată cu mândrie trofeul pe care l-a câștigat la olimpiada de matematică. Deși nu apărem în poză, eu și mama ne aflăm chiar în fața scenei și îl aplaudaserăm.

Acum, nu prea avem de ce să aplaudăm.

Ușa se deschide cu putere și intră doamna Grant urmată de Emily. Niciuna nu mă privește în ochi și se așază amândouă pe scaunele cele mai îndepărtate de mine. Disprețul lor față de persoana mea pare să fi umplut întreaga încăpere. Mă încrunt și-mi încrucișez brațele la piept — sentimentul este reciproc.

Mami apare imediat, în halatul ei albastru de la spital — iarăși a fost chemată de la lucru din cauza mea. Mă ridic de pe scaun ca să-mi spun punctul de vedere, dar ea îmi aruncă o privire care face ca toate cuvintele să-mi rămână în gât.

Directorul Merritt se așază ultimul, iar ochii lui se mută repede de la unii la alții.

— Știu că au existat niște probleme între voi și în trecut, fetelor. Considerând însă că asta e ultima zi de școală...

— Vreau ca bursa fetei ăsteia să fie retrasă! explodează doamna Grant. Eu nu plătesc atâția bani la școala asta ca fiica mea să fie agresată pe holuri.

— Agresată? întreb eu, dar Mami ridică o mână și mă întrerupe.

— Amari știe foarte bine că nu are voie să pună mâna pe alți elevi, zice ea, dar conflictul ăsta durează de prea mult timp. Fetele acelea au hărțuit-o pe fiica mea de când a făcut primul pas în campus. Mesajele pe care i le-au lăsat pe paginile sociale au fost atât de urâte, încât ne-am gândit ca Amari să-și închidă conturile.

— Iar noi am acționat în această privință imediat ce ni s-a adus la cunoștință, zice directorul Merritt. Toate cele patru fete au primit avertismente scrise.

— Dar cum rămâne cu toate lucrurile pe care mi le spun în față? întreb eu, aplecându-mă în scaun, cu fața arzând. Mă poreclesc Caz Social și Prânz de Pomană și-mi aduc aminte de fiecare dată când au ocazia că locul meu nu e aici.

— Fiindcă așa este, zice Emily.

— Liniște! se răstește doamna Grant, iar fiica ei își dă ochii peste cap.

Femeia se ridică și-și îndreaptă apoi atenția către Mami.

— O să am o discuție cu fiica mea în privința comportamentului ei, dar fiica ta s-a „exprimat” fizic — aș putea să te dau în judecată. Fii mulțumită că mă opresc la această discuție.

Mami freamătă, dar își mușcă limba. Mă întreb dacă asta e fiindcă doamna Grant are dreptate când pomenește de datul în judecată. Practic, a văzut toată școala ce am făcut.

— Sus, îi spune ea fiicei ei, după care se îndreaptă amândouă spre ușă.

Când ajung însă în prag, doamna Grant se oprește și se întoarce spre noi.

Sunt așa de nervoasă, că abia reușesc să stau locului. Totul e atât de nedrept! Oameni precum Emily și doamna Grant nu vor înțelege niciodată cum e să n-ai bani. Ele pot face orice vor, fără ca asta să aibă urmări, în timp ce restul dintre noi trebuie să ne măsurăm fiecare pas.

— Chiar o să-i luați bursa lui Amari? întrebă Mami cu un glas firav.

— Avem toleranță zero față de altercațiile fizice, îi răspunde directorul Merritt, plecându-și ochii. Regulamentul de Ordine

Interioară spune că ar trebui exmatriculată. Revocarea bursei e cea mai ușoară pedeapsă pe care i-o pot aplica.

— Înțeleg... spune Mami, făcându-se mică în scaunul ei.

Enervarea mea se transformă în rușine. Mami e și așa tristă din cauza lui Quinton. N-are nevoie să-i mai fac și eu probleme, doar fiindcă nu pot să mă descurc cu niște fete care mă hărțuiesc.

— Știu că ți-a fost... dificil, îmi spune directorul Merritt, după dispariția lui Quinton. A fost un copil excepțional care avea în față un viitor cu adevărat luminos. Nu trebuie să fii cine știe ce savant ca să îți dai seama de legătura dintre incidentul acela și momentul în care ai început să ai probleme de comportament, Amari. Pot să îți aranjez o întâlnire cu un consilier. Gratis...

— Nu am *nevoie* de consilier, îl întrerup.

— Ar trebui totuși să vorbești cu cineva despre furia asta a ta, o ține directorul Merritt pe-a lui.

— Vreți să știți de ce am împins-o pe Emily? Fiindcă ea s-a gândit că e distractiv să glumească spunând că fratele meu e mort. Dar nu e adevărat! Nu-mi pasă ce spune lumea. E doar pierdut pe undeva. Și când o să-l găsec, o să vi-l arăt tuturor.

Tremur și pe obraji îmi curg lacrimi.

Directorul Merritt nu spune nimic. Mami se ridică încet și mă ia în brațe.

— Mergi la mașină, drăguța mea. Termin aici și vin și eu.

În mașină e liniște. Mergem spre casă. Sunt mai bine de șase luni de când Quinton a dispărut, dar mie nu mi se pare chiar așa

de mult. Parcă abia ieri o suna pe Mami să-i spună că va fi acasă de Crăciun. Țasta a fost un eveniment, fiindcă Quinton lipsise mai tot timpul, imediat ce-și luase slujba aceea, după liceu. Era genul acela de serviciu în care nu poți spune nimănui ce faci.

Puteam să jur și le spuneam tuturor că Quinton e un fel de spion supersecret, ca James Bond. El obișnuia să-mi zâmbescă ușor și-mi zicea: „Greșești, dar nu în *totalitate*”. De fiecare dată când încercam să obțin mai multe amănunte de la el, râdea și îmi promitea că îmi va spune mai multe când voi crește mare.

Știți, Quinton e *deștept*-deștept. A ținut discursul de absolvire a Academiei Jefferson ca șef de promoție în numele generației sale și a primit burse integrale de la două universități din Ivy League¹. Le-a refuzat pe amândouă ca să meargă să lucreze pentru... cine-o fi lucrând el. Când a dispărut, am fost convinsă că jobul ăsta secret are ceva de-a face cu asta. Sau că măcar vreun coleg de acolo ar putea ști ce s-a întâmplat. Când le-am spus însă detectivilor despre slujba asta a lui, ei s-au uitat la mine și la Mami ca la două sărite de pe fix.

N-au avut tupeul să ne spună că — din punctul lor de vedere — Quinton era șomer. Nu exista nicio dovadă că a plătit vreodată taxe fiind angajat undeva. Dar asta pur și simplu n-avea sens — el nu ne-ar fi mințit niciodată în legătură cu așa ceva. Când Mami le-a spus că el obișnuia să trimită bani acasă pentru plata facturilor, detectivii au sugerat că Quinton ar fi putut fi implicat în ceva despre care n-a vrut ca noi să știm. Chestii ilegale. Așa se întâmplă întotdeauna când vii din „Trandafiri”, așa cum i se spune pe scurt Proiectului rezidențial Pădurea Trandafirilor, pentru persoane defavorizate.

¹ Grup de universități americane de tradiție, cele mai bune din SUA.

Mașina se zguduie când trecem peste șinele de cale ferată, ceea ce înseamnă că am ajuns în cartier. N-aș avea de ce să vă mint: atunci când ești aici, ai o altă senzație decât în partea cealaltă a orașului. Pare că lumea e mai luminoasă în jurul Academiei Jefferson și a caselor mari și frumos colorate care o înconjoară. Locul de unde sunt eu pare gri, prin comparație. Trecem pe lângă magazine de băuturi și maghernițe cu lucruri diverse și-i văd pe băieții sprijiniți de semnele rutiere, șmecheri și plini de ei, ca și cum lumea ar fi a lor. Jayden, un fost coleg din clasele primare, stă cu un grup de băieți mai mari, iar la gât îi atârnă un lanț gros de aur. Ne recunoaște mașina și-mi zâmbește fugar în timp ce trecem pe lângă el.

Încerc și eu să-i răspund la fel, dar nu știu dacă e convingător. N-am mai vorbit de când a dispărut Quinton, de când Jayden a început să piardă vremea cu băieții ăia de care îi promisese fratelui meu că se va feri.

După ce parchează în fața blocului nostru, Mami își afundă fața în mâini și începe să plângă.

— Ești... ești bine? o întreb eu.

— Mă simt vinovată față de tine, drăguța mea. Lucrez în schimburi de douăsprezece ore, cinci zile pe săptămână. Ar fi trebuit să petrecem mai mult timp împreună, să vorbești cu mine, să spui tot ce te doare.

— E în regulă, știu că muncești atât de mult doar fiindcă nu există altă soluție.

Mami a clătinat din cap.

— N-aș vrea ca să te chinui în viață, ca mine. Bursa ta la Academia Jefferson era biletul spre o facultate bună, spre o viață bună. Dumnezeu știe că nu-mi pot permite să te trimit acolo din salariul meu. Nu știu ce-ar trebui să facem.

— Îmi pare rău, dar, oricum, nu m-am potrivit niciodată cu locul acela.

Îmi împreunez brațele la piept și mă întorc, privind pe fereastră. Pentru fratele meu totul era atât de ușor, dar asta nu înseamnă că pentru mine este.

— Nu sunt Quinton.

— Nici nu-ți cer să fii fratele tău, a zis Mami. Te rog doar să încerci. Școala aceea era o ocazie pentru tine ca să vezi că dincolo de cartierul nostru există o lume cu milioane de posibilități. Era o șansă de a-ți lărgi orizontul, continuă ea oftând. Știu că e nedrept, dar adevărul e că atunci când ești o fată săracă de culoare din cartierul ăsta, unii dintre oameni au deja formată în minte o anumită imagine despre tipul de persoană pe care îl reprezinți. N-ai voie să le dai motive să aibă dreptate.

Nu-i răspund. Mami se comportă de parcă nu mi-ar mai fi spus lucrurile astea de un milion de ori.

— Când nu ești la școală, adaugă Mami, stai ore întregi în fața calculatorului. Nu e sănătos, Amari!

Adică... știi că are dreptate. Dar e greu să mă concentrez la teme, când îi aud pe ceilalți copii cum mă vorbesc pe la spate. Atunci când pun fotografiile de-ale lui Quinton pe cât de multe site-uri pot, mă simt că ajut cumva căutările. Știu că nu am prea multe șanse, dar măcar îmi dă speranță.

— Când ajungem în casă, continuă Mami, vreau să bagi laptopul pe sub ușa mea și să-l lași acolo.

— Dar, Mami...

Face un gest scurt cu mâna.

— Nu vreau să aud nimic. Până în momentul în care te vei decide că te gândești serios la viitorul tău, computerul acela

rămâne la mine. O să vorbim mai multe mâine despre asta. Acum trebuie să mă întorc la spital.

Ies din mașină și izbesc portiera. Și nu mă uit deloc înapoi, în timp ce mă împleticesc spre bloc. Ce-o să mă fac acum?

Odată ajunsă în interiorul apartamentului, mă prăbușesc pe canapea și îmi îngrop capul în perne. E cea mai proastă zi din viața mea.

Într-un târziu, cu un geamăt, mă ridic și mă sprijin de spătar și-mi iau din ghiozdan laptopul vechi și uzat. Quinton l-a primit după ce a luat locul al doilea la o expoziție internațională de științe acum o eternitate. Mi l-a dat mie după ce a câștigat unul mai bun, în anul următor.

Nici măcar nu sunt surprinsă când ecranul rămâne negru după ce îl deschid. Ridic și cobor de câteva ori partea de sus, dar tot nu vrea să pornească. De vreme ce mi-e clar că are una dintre toanele lui obișnuite, îl las deoparte și mă duc la bucătărie să mănânc ceva.

Doar că, după ce mi-am calmat ghiorăielile din stomac, laptopul tot nu vrea să pornească. Îmi închid ochii și mi-l lipesc de frunte.

— Mami zice că trebuie să renunț la tine și n-am de unde să știu când o să mi te dea înapoi. *Funcționează, te rog.*

De data asta, pornește instantaneu. *Slavă Domnului!*

Wi-Fi-ul gratuit din cartier e superîncet, dar chiar și așa reușesc să dau copy-paste la poza lui Quinton pe vreo douăsprezece site-uri.

În mod normal, următorul pas ar fi să-mi verific e-mailul (cu câteva luni în urmă, mi-am fixat o parolă — *Uluitoa-rea-Amari* —, numele meu fals de supererou din copilărie), dar mă biruie curiozitatea și deschid pagina de Instagram a lui Emily Grant ca să văd dacă a postat ceva despre ziua de azi. Și ce găsesc? O fotografie a mea cu comentariul:

Vacanța de vară! Și ghiciți ce? Am reușit în sfârșit să aruncăm gunoiul din Jefferson. Exmatriculată!

Postarea are o tonă de comentarii din partea altor elevi. Citesc doar câteva înainte să închid laptopul. N-am vrut-o niciodată aici... Am auzit că obișnuia să fure din dulapuri... Să crape ca tâmpitul de frate-său.

N-am fost exmatriculată și fratele meu nu a murit. Cu dinții încleștați, îmi deschid laptopul din nou ca să le zic vreo două. În susul ecranului apare un mesaj care mă face să înțepenesc. Quinton a primit un mesaj:

1 e-mail nou: de la Livrări Tainice

Asta n-ar putea să pară cine știe ce, dar până acum Quinton nu a primit niciun mesaj nou. Niciodată! I-am verificat căsuța de e-mail în fiecare zi după ce i-am ghicit parola.

Deschid mesajul:

Pachet livrat.

Veți primi un alt e-mail îndată ce Amari Peters semnează de primire, așa cum ați cerut.

Mulțumim că ați folosit serviciul Livrări Tainice,
acolo unde clienții primesc livrarea,
indiferent dacă o știu sau nu!

Acest mesaj se va autodistruge în 3... 2... 1...

E-mailul dispare.

Tresar surprinsă. Mesajul ăla chiar... Și ce anume trebuie să
semnez?

Aud o ciocănitură în ușa de la intrare.

— Livrare.

FUG CĂTRE UȘĂ ȘI O DESCHID DINTR-O MIȘCARE.

În prag stă un om cu haine ponosite, cu capul aplecat. Mă uit pe lângă el în ambele direcții. Unde e agentul de livrări?

— Salut, zice el fără să privească în sus. Te pot deranja un moment?

Mă simt deodată jenată că l-am ignorat.

— Nu am bani. Dar pot să-ți dau un pateu pe care îl am în frigider. Mami nu s-a dus încă la cumpărături.

— E foarte drăguț din partea ta, dar, de fapt, tocmai am părăsit un restaurant foarte bun.

— Oh, zic eu. Deci nu ești fără adăpost.

— Fără adăpost? Dumnezeuule, nu!

Tipul își ridică în sfârșit capul — e în vârstă și are o barbă căruntă, tunsă cu grijă. Stătuse cocoșat, fiindcă se uita pe o tabletă.

— De ce ai crede una ca asta?

Ochii mei zăbovesc pe hainele lui peticite.

— Ăăă... fără motiv.

Bărbatul îmi urmărește privirea și se înroșește la față.

— Dacă vrei să știi, asta e ultima modă în... nu contează.

Numele tău e cumva Amari Peters?

Uau! Fac doi pași în spate.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Scrie chiar aici, pe ecran, îmi răspunde el, arătând spre tabletă. Trebuie doar să semnezi pentru pachet, iar eu o să plec.

— Tu ești... agentul de livrări? zic eu ezitant. Și ai ceva pentru mine?

— Mda, zice el întorcând tableta. De la un Q. Peters.

Îcnesc.

— Vrei să-mi spui că mi-ai adus ceva de la fratele meu?

— Cred că da, dă afirmativ din cap bărbatul, dacă tipul ăsta Q. Peters este fratele tău. Spune aici că ți-a trimis un set „Lărgeste-ți Orizontul”.

Lărgeste-ți Orizontul? Nu despre asta vorbea și Mami?

— E cumva o glumă?

— Nu prea cred, se încruntă omul. Nu fac livrări decât cu jumătate de normă, dar le iau foarte în serios.

— Păi, indiferent ce vrei să-mi dai, eu iau.

În momentul acela observ că nu are în mâini vreun plic sau vreo cutie.

— Unde e?

— Mi-e teamă că va trebui să semnezi întâi.

Tipul îmi întinde tableta, eu o iau și semnez neglijent pe ecran cu vârful degetului. Mă uit la el nerăbdătoare.

— Pachetul?